

Vladimir Zupković-Jakuš

TIBERIJADE

Izdavačko preduzeće
Albatros plus
Beograd, 2010.

Ovu knjigu poezije objavljuje izdavačka kuća
Albatros Plus, koja nastavlja tradiciju izdavačke
kuće Filip Visnjic.
Urednik: Jagos Djuretic.

*Oprostite što vas uznemiravam u miru vašem,
ali mene je nešto susrelo srce na putu, ka mojoj
laboratoriji za tretman otpadnih voda... pa mi se
pričinilo da sam video u svitanju nešto
nesvakidašnje lepo i otvorih srce... veoma
uspavano i uljuljano u prevrućoj svakodnevnic
Tiberijasa!*

Otkrio sam da vas sve i danas volim: Shlomo

ŠESTO ČULO

KOFER

Iz teke moga oca

ja i moj kofer drvenjak
mnoge smo prašine
 pokupili
kažu da je hrastov
 ili bukov
ja znam da je od najlepše
 jele iz mog kraja
ne beše mi težak
mnoge smo, prašine pokupili
 ja i moj kofer
 drvenjak
kad ja njega stegnem
o moje rame
 nema te lokve koju
 ne preskočimo
nema te ceste koju ne prehodimo
nema te noći
 koju ne prebrodimo
ja i moj kofer drvenjak
 ja i moj kofer
ja znam da je on od najlepše jele
 iz mog kraja
kad se otisnemo
 i do vilina brega možemo
ja i moj kofer drvenjak
 mnoge smo prašine
 pokupili

ŽENŠTINA

ko li može njenu
da razluči tajnu
jaru tajnu
kad je grom ožeže
što je nosi povrh čela bela
nujna žena
kada ludo voli
kad je boli
utroba za dragim
ko li može njenu
da razluči tajnu
jaru tajnu
kada se zameće
prva iskra
ko plamen kad liže
iz utrobe bliže
vaskrsenju
ko li može njenu
da razluči tajnu
malu tajnu kada
ludo voli
kad ogoli kao stoletina
mlada jedra
kada sva propeva
ko li može njenu
da razluči tajnu
jaru tajnu
kada sama žeže
nujna žena

kada ludo voli
kad joj gori utroba za dragim

IGRA RUKU

u ludosti ruku
 pobesnela put
igra sred dana
jedina želja znana
 ona je i njeno telo
vreme i pametne stvari
 mimoidoše senu
i samu miso njenu
 želi za sebe
uzdrhtala put
svet se sreo u purpurnom dahu
stasala ljubav
 grli neubrani cvet
 planulog kaktusa
sagorela peščara
 cveta u divnu oazu
sad su dan i sunčana žega
uzavrela neba
 dolina smeha
 sred dina
dubodolina greha
 nabrekla pitomina
u ludosti ruku
 pobesnela put
igra sred dana
jedina želja znana
 ona je i njeno telo

JUTRO UZ RASTANAK

u svakom pokretu oseti ženu
oseti noć probdevenu
 pod plahim velom zrenja
i tad paklena buka
tad pali lampioni povešani miruju
 u krugu bezimenih
na obzorju
 beli labud izmirenja
 sažima svoje oblike
obrisi nemira
 i obrisi aleja planuše
 u malu fresku
na prepuklom platnu vaskrsenja
 on miruje
probijeni zvon slepoočnica
s nekog tornja
 meki poziv
ili tihi bubnjevi nemira
on miruje

TREN SEBI DOZVOLJEN

na tabli je
nekoliko neispitanih funkcija
jedan grafik
jedan teorem
rešenja jednačina drugog stepena
Pz-orbitalna funkcija
apstrakcija nekog veselog studenta
s napomenom
„to ipak nije moja draga“
u sali
lusteri izazivaju kraj
profesor ne prestaje
osećam se glupo

VIZIJE

ja sam onaj koji jesam
dotle jesam
prijatelji nisu preko laži
ni voljeni nisu
čeznu za prahom zemaljskim
na glavi siromaha
hoće li dvoje ići zajedno
ako se ne sastanu
oseti li telo svoje
nemoć svoju
i noć bezizlaznu
ja sam onaj koji jesam
DOTLE JESAM

REKVIJEM

Za Ljudevita Meršnika

raspao se crvenokosi cvat maslačka
modrooki neven
 ostao je bez latica
vetar je duvao iz Lajpciga
vetar je duvao iz Hajdelberga
u ponoru prebiva istina
koren zla
 i tako leži dublje
na početku beše čestica
što bi na samom početku
sutra u jutro
 nebo je bilo plavo
 kao prethodnog dana
mraz je škripao pod nogama
na početku bi simetrija
 i otvori se kapija za ulaz
iz maglene komore
 u novu zemlju
kao i juče nebo je bilo plavo
 kao i juče
na malom jezeru
 na snežnim poljima
 pod dno male kolibe znanja
postaje sve hladnije
 polažući pravo na apsolutno
stvarnost upropašćuje sve iz osnova
o kako sam želeo crvenokose padobrane
 maslačka

voleo sam te male putnike
 što beže po rujinama
vetar je duvao od Hirošime
vetar je duvao od Nagasakija

MALE ŽUTE LUNE

na prvoj usputnoj stanici
do života
on je bio skretničar
upravljao je vozove
pod dno male kolibe znanja
od Petrovića do Sarajeva
bila je duga uzana pruga
od Sarajeva do Petrovića su ga terali
vozovi
vozovi
vozovi
male žute lune smejale su se
njegovoj žutoj kosi
i svake noći češljao je
blještavi kamen
od Sarajeva do Petrovića
bila je duga uzana pruga
na drugoj usputnoj stanici
iz života vratio se u školu
vozovi su mu izmicali
papučicu
na koju bi poželeo da stane
male žute lune nisu se videle
od smoga
na njega su se cerila grozna iskežena lica
prugu od Sarajeva do Petrovića
počupale su mudre glave
i snegovi su bili crni
te poslednje zime milja
čudno je cvilila

usamljena je bila luna
ponovo su ga terali terali terali
tražio je male žute lune
i pravio je crvene žbunolike frizure
sad već nije umeo koračati
na trećoj usputnoj stanici
okliznuo se
a male žute lune
visile su svuda po prstima
smejale su se njegovoj bezbojnoj kosi
male žute lune
male žute lune
male žute lune

KRAJ PROZORA

železne pruge
 nestaše duge
crvena
 žuta
 plava
ljubičasta
 crna rupa
zvezda patuljak
 odnese male žute lune
železne pruge
 i sve moje spletene duge
prisvojila je podatna zemlja
 sa golim šakama
igram se prstima
 prebiram zrake svetlosne
kraj prozorskog okna
zvezda patuljak
 odnosi moje male žute lune
iz doline crvenokosih mandarina
odoše pruge železne duge
crvene
 žute
 plave
nestaše moje ljubičaste duge

USHIĆENJA

brat omorike
 ili brat ruže
u bosanskim brdima
 Če bere narandže
oranž zore u njihovim nedrima nema
nije bilo malih žutih luna po žbunovima
popadale su
 po njihovim kosama kovrdžavim
gorele u luči su
 privlačne vasseljene
Havane i Zenice
iz oka njegovog
 neke mudre glave
 pruge počupaše duge
da im zatru trag iz bosanskih brda
evo uzimamo tri
 uzimamo i četiri puta po tri
iz prapočetka
 kao u šalici supe
 igrale su zore
uzimamo svaki broj
iz prapočetka čestica na rubovima
Pitagorinih sledbenika
 evo kao u šalici supe
 igrale su zore
oranž zore u njihovim nedrima
 nije bilo malih žutih luna
iz Havane i Zenice
 u oku crvene kao komunizam
 utihnule su pučine

deca su usrdno mahala
 u rukama uzdignutim zastavama
sa žala kad krenuše
 u nedra da se udobno smeste
u tihoj crnoj rupi
nestajale su od pamtiveka
 male žute lune
deca i danas usrudno mašu
u ručicama uzdignutim zastavama
koračajući za njima
to danas
 brat omorike ili brat ruže
po bosanskim brdima
 sa Gevarom bere narandže

IZAZOV

ruže

bile su uvek tako divne
spakovane
mamila me svetlost u njima
riđokoso ludilo u njima
neka dvojna zvezda u igri
rado sam prebira latice
igrao sam se sa svetlošću
u mimohodu sa jezgrom i suštinom
a po koji oštar trn
bio je izazov
bilo je ludo izbosti prste
i mamilo me toliko ludilo
rasute pruge po pragovima
brojao sam pragove
i znao sam
ako je i ludilo
igrala se u njemu mogućnost
da svetlost rađa dvojne zvezde
kao svice u igri rasipanja
eto reč je o mogućnosti
a reč je bliska Istini
kad je svetlost u raspadanju
riđokosu sam ružu zadenuo
sebi u kosu
kao pravi bećar po stanicama lutam
u mimohodu sa vremenom
ka vama dolazim
i nosim vam svetlost postanja
da vas omami

igrajući se u ružnim laticama
ruže
bile su uvek tako divne
spakovane

rasipam već požutele svoje misli u
zrnu maslačka prelećem ništavilo
do vas
da vam kažem kako su vam bile
divne modre oči
pre nego se vratiste kroz njih
u zemlju tratinčica
s onu stranu modre reke
ima jedna duga
pruga koja vodi do izvorišta
do neke zakonomerne tišine
što ćuti nad mladim prolislim telom
taština ili istina vraća ih prahu u prahu i crvu
dok se prstima igraju zore
pod bliskim prozorima
sa pogledom u svet

POGLED KA SVITANJU

gledam i danas
 stopala ti uranjaju u travu
 vrta koga nemamo
rosa ti vlaži članke ružičaste
 zalivene mojim pogledom
kosa uzvišena
 igra se zracima
 tek odvojenim od svanuća
svetlost izbija iz tvog ustreptalog tela
od dojke
 do dojke
prodire svetlost do mog mira
i zora je ponovo smirena
 na vrhu ozarene noći sviće
gledam
 odlaziš stazom u novi dan
što upravo sviće
 nad vrtom ka kome se krećemo

ŽIVOTNA PRIČA

danas
slavimo
tvoj šezdesetdrugi rođendan
u Tiberijasu

tek što si se rodila
negde u mom snu
igrala si se sa mnom

odrastosmo
na dva kraja sveta
i reče mi jednom jedan vrli pričac
da ću te naći
uz obalu mora

u Bristu na obali
primih tebe i dvadesetšestu godinu

Svevišnjem hvala
na svemu
što se rodi i što će se roditi
od nas
blagosloveno da je od Njega

NOSTALGIJA

kap Jadrana videh
na peronu Tiberijasa
na dnu mora pomislih
izbi zraka svetlosti
jutarnja

duboko ispod površine
dvestodeset metara
podigoh dragulj
sa crnog asfalta

ona
sa dve kapi Jadrana
dragulj
ode da traži nekoga

ja pomislih na mog sina
sretnik sa dve kapi Jadrana
dragulj
sa osmehom svitanja
posmatra svet
u mom večerju

duboko u srcima našim
dvestodeset metara
ispod zore
i danas blista
kap Jadrana

OBJAVA NOVOG ROĐENJA

ne poleće sa zemlje
nebeski sev munja
niti je zov Istine uočljiv
u bilo kom vremenu
čuvajte se besa gladnih
i ne zovite nas gospodom
mi smo ona gospoda
koja u kontejnerima traži
dušu svoju u hlebu bačenom
od besa u bilo kom vremenu
mirni i nepokorni tražimo svanuće

u što sam verovao
da je neuhvatljiva iskra
sad se kaže
kao sjajni dragulj
na dohvat ruku
i mada se s mesta nisam pomakao
učini se svima kao da ustadoh
a biserne kaplje što se ogrozdiše
po klonulim granama
kao skakavaca ushićena jata
u sjaju predvečerja
oblaci prašine
izdižu se nad svakim šumarkom
kao srebrna maglina
mesečev sjaj koji tek dolazi jeste -
oslobođen zagrljaj sunčeva rumenila
ja ustajem i javljam se smiren
u najavljenoj tišini uočljive Istine

a s onu stranu zalaska
sinuše četiri strane sveta
ubledeše noćne svetiljke i sjaj im dođe kao
naslikan

iz vaše zbilje istrgnuće vas
bes gladnih
što kao lusteri povaljani
prekrivaju tlo
i umiru pod vašim pogledom
mirnim do nehaja

pod mojim se pogledom otvara lotosov cvet
a kao novi svet rađa se pupoljak
i tako spoznah smrt i ovo veče
u rađanju istog pupoljka

POSTANJE

sve što se menja
 rađa se
i svemir se menja
 rađa se
gde je On
 i zašto sam ja ovde
On se ne menja
 On se ne rađa
On jeste
 ja nestajem i postajem
ostajem u svemiru svom ostajem
gde je svemir od postanja svog gde je
On se ne menja
 On nije svemir
On se ne menja
 gde je

u semenu svom ja jesam uvek novi
 ja se menjam u semenu svom uvek novi
i zašto sam to ja uvek novi
ostajem kad postajem uvek novi
 isti kad nastajem
novi kad nestajem
 novi
u semenu svom ja sam večan
 po volji Njegovoj jesam
i dotle jesam neponovljiv jesam
u semenu svom
Amen

DAN PRVI

svet kao tamni cvet zatvorenog lotosa
u jednoj tački sažet
u tišini odsutnosti boja sažet
sažima i poslednje i prve latice tame

veo bez maglina
bez spoznanja o vlastitoj veličini
san sveobuhvatnih celina
odeljuje ono što jeste od onog što može da bude
u tišini odsutnosti boja
sažima poslednje sa prvim laticama tame

u toj sažetosti nema spoznaje o postojanju
sve što jeste i sve što je bilo u jednoj tački
miruje
vreme sputano u tren
nema ga u spoznanju

svet kao usnuli cvet u jednoj tački
sažet miruje
na granici stanja
stvaranja i nestajanja

i izbi zraka
i posta Svetlost
i krenu Šarmon Prvi
sazdan iz svih boja dana
i Svetlost
odvoji budućnost od prošlosti
na granici postanja

iz oslobođenog bljeska
rodi se Vreme
u cvetanju lotosa
Dan Prvi

ČOVEK (*ili molitva Svevišnjem*)

u osnovi svojoj
 ja sam crven žut i plav
a moj veo
 svakog damara mog
udahnutog u trenu stvaranja mog
 je beo

šarm postanja svake čestice u meni
 i oko mene je beo

beo dah
 i plav i žut i crven
kao neven
kao lipa mirisan
kao bul u žitnom polju

ja sam puten i beo
 u puti svojoj
kao tiha noć taman
kao cik zore beo
 i svetao kao dan

i kad mi je put putena i tamna
 šarm moj je veo proziran i beo
što okuplja sve u meni stvoreno
 i oko mene
i plave i žute i crvene damare vas sione
 još iz trena stvaranja
ja sam i crn i crven i žut i plav
 kao veo beo u šarmu svom
kao Stvoritelj

u trenu stvaranja u mene zaljubljen
volim se
i voli me takvog kakav sam
Amen

SEĆANJE NA MAJKU

ona je reka
koju ja ne poznajem

nekad je tako mirna
da me tuga obuzima
na njenim obalama sakupljam
okrugle kamičke
nekad tako nabuja da nosi obale
i dere s dna duše
drvlje i kamenje
brda valja u doline svoje
i one nestaju
čupa životne ceste
i one nestaju
ukroćena
sakupljena je u modro jezero
besno suklja kroz zabranu
kad je ispuste
ne to nije ona
rasuta u vodama
uzavrela

ona je reka
koju ja ne poznajem
modra
modra
bela
u mene zaljubljena
sasvim zelenih divnih očiju
ona je reka
koju ja ne poznajem

REKVIJEM ZA RAFU MONTILJA

mir s tobom prijatelju

i danas sa makije rosa
budi novi dan na Cionu
i ista ona ptica po golom trnju
niže svoja sazvežđa
dok istom opojnom pesmom
ispraća i svoj i tvoj poslednji let

još u dan rođenja
u dane stvaranja
na procvatom horizontu
oplođen put je stvorenog
i plav i crven i žut
u belini svog šarma
i danas
kao raspevana ptica
ćutiš uzdizanje na Cion

ovog poslednjeg Šabata
sa golog trnja makije izli se mir
u kapi dana
ka smiraju
kao u dan rođenja
danas sa makije
suza
u rumeno zamiranje
primi
tvoj poslednji let nad Cionom

mir s tobom prijatelju

MINIJATURE

LETNJE NEBO

nočni zrik zrikavca blag
 nebom trepti kod
 miris lipe zri
bezdani zvezdani hod

BAŠOV EPITAF

ko jesen rahlo
srece tišine leži
ko balzamna sfinga
istruhlo stablo

PODNEVNI ČAS

i na rečnom dnu
zno peska treperi
letnja je omorina
i hlad vrbe vri

TEL TIBERIAS

na dlanu kap rose plav

odsjaj je neba
iz mog srca zrak

na dlanu mom budi dan

ŠARKIJA

nebo Golana peva
i duh pesme vihori

vetar nad vodom
kroz strune harfe
svežinu snosi

duh starog kralja šapće
suzdrži se sine moj

SUZA BERENIKE

grobu rabi Akive
niže grob rabi Haja
pre Kinereta
sam grob Rambama
sa razvalina
Berenike kap suze
kanu na probuđen grad

NA RUBU *Damasklije*

spržen i vazduh igra
danju Galil žuti vruć

i poslednja kap
 iz zemlje hlapi
vedro nebo žga

brinem Kineret tone
 kako proći obalom

FENIKS

ruševine Jakuša
i kule Davidove

sakriva Gešer
danju i noću
vuku gips negde

iza kamenoloma
grade kuće i ceste

GOLAN

iznad izvora Dana
ravan ispod Hermona

rekom zasuta
 zeleni kamen
 nad kamenom

jest
i rosu Kinereta
vraća Tiberijasu

KAKAV POGLED

lep pogled na Kineret
hotel Golden Tulip lep

sa druge strane
u pola cene
pogled na gore

na ruševine grada
i suze Berenike

JARDENIT

i danas škrope glave
mnogi na izlazu vodom

iz Kinereta
mikve sunčane
na Cemahu most

a iznad vrući Golan
Tverija i Kineret

INŠALAH

u čaši vode cvet žut
žuta zvezda s neba

u lokvi gasne
sam znak smrti žut
na stolu maces

još jednom je proleće
miris ljubičice zri

MUZEJSKI MRTVI KAMEN

kad su me prenosili
od korena svog
stariji i teži bih
i sad sam težak
težak sam zemlji ovoj
i ne znam čiji sam stećak

STEĆAK I EPITAF BOSNI

Beo kamen usamljen
Oklesan i nem i tih
Daoru sa zida
Uzet s boka ruine
Otrgnut za spomen njoj

EPITAF IZ STOCA

Golobrad niz padinu
Odoh strminom u rat
Ratovah goda
Četrdeset i pet
I mir nađoh tek ispod
Nepokretnog kamena

SARAJEVSKI EPITAF

Bih slavniji i teži
Od imena tvog
Dostaviše me
I sad sam težak
Ne znam ni čiji sam... stećak

IZGUBLJENI EPITAF

Tron u brdu uklesan
Vojnom za vojnom sklesan
Rodoslov pisan
Tokom krvavim
Kotromana potomče
Ovenčan si lovorom

TAČKA, LINIJA SVETA
I TEORIJA
RELATIVITETA

Sent: Monday, November 02, 2009 7:14 PM

Subjekt: Buba Lola – kolor test – Osnovi relativiteta u svetu buba

Bela Lola je jedna žuta buba što je žmurila na crvene oči... pa nije videla iza svojih leđa... crveno mrdanje...

Zato danas ne zna šta je bilo juče i misli da je nepotrebno otvoriti zelene oči, jer je nebo plavo, a i voda je plava...

Kako ona sad viri kroz crvene oči nebo je ljubičasto, a i voda je ljubičasta, jer ona sada žmuri na svoje žute oči i duboko razmišlja da li da otvori bele oči pa da sve vidi onako kako je bilo i juče...

Međutim, danas je sve sasvim drukčije... juče je prošlo u nepovrat...

Danas, gledajući kroz žute oči sve je bilo zeleno... i voda i nebo i Žućina ustreptala krila...

A i narandžasto mrdanje se sve više udaljavalo iz njenog sećanja, kao da je i to bilo juče...

Dedo beli medo, vas voli – narandžasto!

POČETNO RAZMIŠLJANJE

Po Benijaminu Pekoviću

Šta li to različak plavi
danima već
 skriva u svojoj glavi?

Da li bi maslačak beo
vasionom hteo,
padobrane svoje da prošeta?

Možda bi carevo oko,
iz nekog drugog sveta
natkrilo polja našeg planeta?

Da li još igde raste,
Margareta,
 tako divnog
 belog cveta

a da sred svog čudnog ruleta
skriva velika
 žuta dugmeta?

Ili možda, deco,
 još negde raste
išta čudnije od suncokreta?

PRVA DEČAKOVA SLIKA

Imate tačku
veliku
i malu
i najveću
i naopačku.
I tu tačku
od nekad do sad
pa sve do nekog novog nekad
u liniji.

I u liniji tuce i manje
i više
najčudnijih čigri
čigrastih kuglica
u igri
ili na sve strane krivih dugmeta.
Jedna tačka
jedna linija sveta.
Jedna čigra
na stotine čudnih dugmeta.
I tako u nedogled
do na kraj i na početak
smeha.

Jedna tačka
jedna linija sveta
mnogo
mnogo kao zvezda
čigri
suncokreta
i margareta.

DRUGA DEČAKOVA SLIKA

Jedna tačka
jedna linija sveta.
Mnogo
mnogo kao zvezda,
čigri,
suncokreta
i margareta.
Imate tačku.
I do tačke tačku.
I malo zatim
opet tačku.
Čigrastu.
Kao i malo pre loptastu
i sasvim naopačku.
Zamislite,
ta je tačka po tačka
u hodu
jedna oko druge.
Linija cela.
U hodu jedna oko druge
Kao dim dedine lule debela.
Linije neke
kojih za oko i nema.
U hodu jedna oko druge.
Iz sebe počinje.
Ka sebi se vraća.
Kao dim dedine lule
u hodu jedna oko druge.
Jedna jedina linija cela
obuzela svaku tačku

i ovakvu i takvu
i onu
sasvim naopačku.

E taj je dim,
kao linija sveta,
sa svim zrcima dedina dima.
Sa čigrastim cvetovima,
sa tuce i više
i mnogo više,
no što u bilo koju glavicu može da stane ideja,
na kraju i početku ogromne nule,
sačinjen u nekom delu dedine lule.

Eto sad zamislite
iz te lule
dim kao da vije
a krajeve neke vidimo
na početku
spletene
kao kikiće male seke.

Jedna jedina linija cela
obuzela svaku tačku.
I ovakvu.
I takvu.
I onu sasvim naopačku.

Jedna tačka
jedina linija sveta.
Mnogo,
mnogo ko zvezda,

čigri,
suncokreta
i margareta.

TREĆA DEČAKOVA SLIKA

Jedna jedina linija cela
obuzela svaku tačku

I ovakvu.

I takvu.

I onu sasvim naopačku.

Tu igru igraju mace.

U toj igri

ruke prave osmehe

i pajace.

U toj igri

razne tvrde i meke

i sve moguće opeke,

ko tačke,

ko linije,

ko dim iz dedine lule,

čine nas.

Čine tatu i mamu

i zekin brk.

Čine i onaj mali zvrk od vetra

po nekom salašu,

sav smotan

kao dim iz dedine lule.

Čine i kriva dugmeta

i sav predivan prostor

unutar i oko margareta.

Jedna jedina linija cela

u prostor smotala svaku tačku

I ovakvu.

I takvu.

I onu sasvim naopačku.

ČETVRTA DEČAKOVA SLIKA

Jednom ili dvema
od tih linija ide voz
 Ide bandera
iz suprotnog smera
Klopara.
 Klopara.

Stane voz
 Stane bandera
 iz suprotnog smera.
Stojimo u stanici,
 Krene voz sa komšijama
ili sa nama.

Skokneš do prozora.
 Stoji voz.
 Zemlja stala
Točkovi se okreću
 na komšijskom vozu.
On, klopara, klopara.

Vidi stvarno
 stojimo mi
nasuprot odlazećem
 komšijskom vozu.

Nama zemlja stala,
 dok komšijama,
klopara, klopara.
Ide voz.

Ide trava.
I zemlja iz suprotnog smera
klopara, klopara.
Stane voz.
Stane trava.
I zemlja stane iz suprotnog smera,
dok vreme i dalje
u nama,
klopara,
klopara,
jednom od ovih linija...

KVADRATURA KRUGA

Po Johanauu Pekoviću

Šta li to različak plavi
danimi već
 skriva u svojoj glavi?
Da li bi maslačak beo
vasionom hteo,
padobrane svoje da prošeta?

Možda bi carevo oko,
iz nekog drugog sveta
natkrilo polja našeg planeta?

Da li još igde raste,
margareta,
 tako divnog
 belog cveta
a da sred svog čudnog ruleta
skriva velika
 žuta dugmeta?

Ili možda, deco,
 još negde raste
išta čudnije od suncokreta?

A D
 P R
 S U

A
P
S
U
R
D

pod agavom
 pijanista
 kljastih ruku
svira posljednji
 koncert
svirepe note
 zaglušuju nebo
 nebo mu kasapi svest
mučne improvizacije na bakaču
 uništavaju vlastiti svet
negde još sikće potmulo C-e
pred njegovim očima ruke
na tipkama Mekonga ispisale jauk
 zgrčene usne
u hropcu kolju kip slobode
 iskeženi zubi
grle komunizam njegove ruke crvene
na zalasku svesti
 komponuju Amerikanca u Sajgonu
ili samo Bess
 jer negde na bakaču piše PORGY
zamire iluzija ljubavi
 mrki horizont zamire
da to negde sikće potmulo C-e

s njegovim očima njegove ruke
i prekinuta vibracija pobeže veseljenom
u suglasju joj smrt
poslednja slika
krvave bestelesne šake
na belim tipkama halucinacija
prebiraju mine minobacača
u zeni večnog oka mir
dok njemu mrtvom neko proklinje majku
mrtav mu zov ledenih usana
obgrlio molitvu
u ophodu časti
na ulasku u luku kip slobode krije svoje šake
pod njim živi proklinju svaki smisao
besmislena povorka moli milostinju
dok pronose telo vršiti mrki horizont
CELOM SVETU PROKLETI PRAPOČETAK

JEZIVA MUZIKA

manijak batina bubnjeve
sinusoide urlaju sa gitara na buljave oči
prokleo harmonij sinkope
i vapi za krajem
vrtoglavu traganju čovek
obezglavljen i zatučan život
njegov ludi lov na klopke za budale
vrvi lopovima i licemerima svih religija
odblejale pridike o rezignaciji i milosrđu
odbacujemo nasleđe
u devetnaestoj godini
neko ima svoj mrtvački sanduk
„Šta me se tiču vaši prljavi ratovi,
vaši nagomilani idiotluci?
Poserite se!“?
„Kakav šmokljan!“ – Gotie
pozdravlja Antoana oba imaju pravo
duga kosa duga brada
lica golobrađa
čovekom intelekt spoznaće sebe
umom uništiti preplodom
posle njega kraj
početak na kraju uvek nešto novo nosi
beskraj kao perpetuum mobile
vreme i protu vreme u večnom dodiru
sebe ne oseće
moja je teorija sveta i antisveta u tuđoj
glavi ostvarena
Stanardovi svetovi emisije i adsorpcije
dva dokraja čudnog života K-mezona

KLOŠARSKA LOGIKA

kao sunce na platu žena na platu
kleči rasutih dojki
belim plaštovima počinju orgije
noću se razapinju sred dana
mole su puti svojoj besputi
ka Sodomi i Gomori
vascelom svetu
pod suncem pohrlili oblici k rukama
da izdoje reku
do seni proklete sa maglina
dolaze posetioци i podsmevaju se
„naspram viseće tišine brežuljka
magla srebrni kapi na golom trnju“
orgijama njihovim bahanalije nisu ravne
svak svojoj puзи kući
poslednje jedino biće orgije bezumlja
ko oštri udari munja
ni kiše ne znaju šta bi
kad su smrtne
skeleti zaostali neće znati
kud bi
u nemoći svojoj prokleće sebe i seme
iz snoviđenja
pod suncem pohrlili oblici k rukama
do seni proklete sa maglina
dolaze posetioци i podsmevaju se
„naspram viseće tišine brežuljka
magla srebrni kapi na golom trnju“.

KRESOVI

ako misli budu kao skelet
postaće bele kao sneg
brisaće prostor sebe radi
i neće pominjati očeve
da samo hrabar bude
šta zatim
sva mena u krvi je zadojena
lomače ne osvetljavaju tamu,
a ruka uz čelo
za pozdrav je povorci
pokrenutoj ka groblju
ka maloj mogili
ka malom lebdećem natpisu
u vreme orlova
zašto gajiti leptire i bubamare
u suprotnosti apsurdna
vreme i prostor zasedaju
na stolici božanskoj
zar orlovi tamni su leptiri
u ovom poraženom vremenu
kad prostor orgija
ili to u suprotnosti apsurdna
EGO sučelice božanstvu
ono je.

PESMA ZA VREME POSLE NAS

U 11¹⁰ jednog dana

znate ja volim hrizanteme
bele
kao bele rade
plodnost
 tek je nešto što dolazi
kroz crveni zvon đurđica
ako ne pođe u pravo vreme
uvek zvoni negde neka
vojnička cokula
na ovoj zemlji više neće cvasti maslačci
to blato lepi se pod nogama
dobro je to
dobro je dok je pod nogama

ležimo ovde mrtvi
 jer zemlju nismo maslačkom obdarili
nalazim te gde mirno spavaš
iznad travne ploče počiva tvoje telo
zatim nalazimo sebe kako tragamo
 za osvedočenom idejom
 u igri dečijoj
raspali maslačci kao padobrani
 obožavaju vreme
o kako teško sad pokrećemo
 ruke u igri

BELEŠKA O PISCU

Vladimir Zupković-Jakuš rođen je 1941. godine u Potoku (Moslavina). Kao oficirsko dete, školovao se u Beogradu, Novom Travniku, Mostaru i Sarajevu. Na Sarajevskom univerzitetu stekao je zvanje diplomiranog inženjera hemije i tehnologije. Specijalizirao je moderne metode biohemijske analitike, a njegova druga specijalnost su bioenergetika i biokataliza, kao i matematičke metode u hemiji. Poznati je međunarodni stručnjak u oblasti ekološke toksikologije.

U vreme građanskog rata u Jugoslaviji, 1992, sa porodicom se iseljava u Izrael, gde i danas radi, živi i piše.

Od gimnazijskih studentskih dana objavljivao je poeziju u nizu domaćih književnih listova i časopisa („Izraz“, „Naši dani“, „Mladost“, „Odjek“, „Kadima“, „Jevrejski pregled“) kao i u Biltenu iseljenika Jevreja iz Jugoslavije i časopisu „Most“ (Tel Aviv) i drugde.

Dobitnik je prve nagrade „Fruškogorskih dana poezije“, kao i prve i druge nagrade za poeziju „Memorijalne večeri“ – Sutjeska ’77“.

Njegove pesme su objavljivane u antologijama u zemlji i inostranstvu.

Pred čitaocima je njegova prva samostalna štampana zbirka pesama, odnosno izbor pesama iz autorove pesničke radionice.

SADRŽAJ

ŠESTO ČULO

Kofer
Ženština
Igra ruku
Jutro uz ristanak
Tren sebi dozvoljen
Vizije
Svibanj uz reku
Ozarje
Rekvijem
Kraj prozora
Ushićenje
Izazov
Adumlat tevs
Pogled ka svitanju
Životna priča
Nostalgija
Objava novog rođenja
Postanje
Dan prvi
Čovek
REKVIJEM ZA RAFU MONTILJA

MINIJATURE

Letnje nebo
Bašov epitaf
Podnevni čas
Vodopad
Tel Tiberias

Šarkija
Suza berenike
Na rubu
Feniks
Golan
Kakav pogled
Jardenit
Inšalah
Muzejski mrtvi kamen
Stečak i epitaf Bosni
Epitaf iz Stoca
Sarajevski epitaf
Izgubljeni epitaf

TAČKA, LINIJA SVETA I TEORIJA RELATIVITETA

Početno razmišljanje
Prva dečakova slika
Druga dečakova slika
Treća dečakova slika
Četvrta dečakova slika
Kvadratura kruga

APSURD

Apsurd
Jeziva muzika
Klošarska logika
Kresovi
Pesma za vreme posle nas

BELEŠKA O PISCU

IMPRESUM

KATALOGIZACIJA